EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 16.5.2012
COM(2012) 230 final

SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

Pololetní zpráva o fungování schengenského prostoru za období od 1. listopadu 2011 do 30. dubna 2012

SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

Pololetní zpráva o fungování schengenského prostoru za období od 1. listopadu 2011 do 30. dubna 2012

1. ÚVOD

Právo volného pohybu osob je základem Evropské unie a schengenský prostor bez vnitřních hranic je jedním z nejdůležitějších úspěchů evropské integrace. Schengenské spolupráce byla zavedena z podnětu pět zemí EU – Belgie, Francie, Německa, Lucemburska a Nizozemska – na základě dohody z roku 1985 a prováděcí úmluvy z roku 1990, přičemž obě byly podepsány v lucemburském městě Schengenu. V roce 1995 byly zrušeny hraniční kontroly na vnitřních hranicích a v roce 1997 byly tyto dohody Amsterodamskou smlouvou začleněny do rámce Evropské unie. Schengenský prostor rychle rostl. Dnes zahrnuje oblast s vnějšími námořními hranicemi o délce 42 673 km a vnějšími pozemními hranicemi o délce 7 721 km, v níž více než 400 milionů Evropanů z 26 evropských zemí může cestovat bez cestovního pasu.

Právo cestovat v schengenském prostoru bez hraničních kontrol je založeno na předpokladu, že každý zúčastněný stát plní své povinnosti podle schengenského *acquis*. Je proto nezbytné, aby evropské orgány bděly nad fungováním schengenského prostoru a byly připraveny reagovat na všechny výzvy, kterým tento prostor čelí. V této souvislosti Komise ve svém sdělení „Správa Schengenu – posílení prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích“ z 16. září 2011 oznámila svůj záměr předkládat orgánům Evropské unie půlroční přehled o fungování Schengenu. Rada dne 8. března 2012 uvítala záměr Komise předkládat Evropskému parlamentu a Radě pravidelné zprávy o fungování schengenské spolupráce.

Účelem těchto zpráv je vytvářet základ pro pravidelné diskuse v Evropském parlamentu a Radě a přispět k posilování politického vedení a spolupráce v schengenském prostoru. Tato první zpráva se týká období od 1. listopadu 2011 do 30. dubna 2012 a doplňuje opatření navržená v legislativních návrzích Komise o správě Schengenu[1], o kterých se v současnosti jedná s Evropským parlamentem a Radou. Zpráva je zaměřena na fungování schengenského prostoru bez ohledu na jiné záležitosti, které mohou souviset s prostorem svobody, bezpečnosti a spravedlnosti, netýkají se však této základní oblasti a záležitostí, které se řeší paralelně v jiných dokumentech. K těmto záležitostem patří mimo jiné návrh Komise o systému Eurosur[2] a návrh Komise na zavedení vízové ochranné doložky[3], jakož i otázky,

---

1 KOM(2011) 561 sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – Správa Schengenu – posílení prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích, KOM(2011) 559 pozměněný návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o vytvoření hodnotícího a monitorovacího mechanismu k ověření uplatňování schengenského acquis a KOM (2011) 560 návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění nařízení (ES) č. 562/2006 s cílem stanovit společná pravidla pro dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic v mimořádných situacích.

2 KOM(2011) 873 návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se zřizuje evropský systém ostrahy hranic (EUROSUR).

3 Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic víza, a země, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni.

které se řeší v oznámení o globálním přístupu k migraci a mobilitě[4] a výroční zprávě o migraci a azylu. Pololetní zpráva o fungování schengenské spolupráce by měla být chápána jako součást tohoto širšího kontextu.

2. SITUAČNÍ OBRAZ

2.1. Situace na vnějších hranicích schengenského prostoru

Tlak na vnější hranice schengenského prostoru se soustředí na omezený počet rizikových oblastí.

Během období října až prosince 2011 se počet neoprávněných překročení hranic zvýšil oproti předchozímu roku na téměř 30 000 případů. Přibližně 75 % hlášených případů se týkalo z východního Středomoří cestou, přičemž nejvíce byli zastoupeni občané Afghánistánu a Pákistánu. Komise nadále podporuje členské státy při řízení těchto smíšených migračních toků mj. financováním ze strany EU (zejména z Fondu pro vnější hranice), spoluprací s příslušnými třetími zeměmi a prostřednictvím agentur EU (např. Frontex)[5].

Tlak na vnější hranice schengenského prostoru je spojen s vývojem v příslušných třetích zemích, což bylo zřejmé během arabského jara v roce 2011. Komise konstatuje, že situace v Sýrii může mít za následek budoucí migrační toky směřující do sousedních zemí a rovněž do Evropské unie. V období října až prosince 2011 bylo zadrženo 578 Syřanů při pokusu překročit vnější pozemní hranici schengenského prostoru mezi oficiálními hraničními přechody, ve srovnání s 210 osobami ve stejném čtvrtletí roku 2010. 82 % těchto osob bylo zadrženo na řecké vnější pozemní hranici.

Podrobnější popis situace je k dispozici v roční analýze rizik agentury Frontex za rok 2012 (http://frontex.europa.eu/assets/Attachment_Featured/Annual_Risk_Analysis_2012.pdf).

Komise bude postupně vyhodnocovat, zda současná vyváženost podpůrných opatření (mj. financování ze strany EU a operace Frontex) mezi současnými problematickými místy a zbytkem vnějších hranic je přiměřená, nebo zda by neměly být stanoveny jiné priority s ohledem na tlak na současná problematická místa na jedné straně a na druhé straně na možný vliv vysídlení v důsledku posílené kontroly hranic na těchto místech i nových migračních toků na základě vývoje ve třetích zemích.

2.2. Situace v rámci schengenského prostoru

Schengenské *acquis* umožňuje státním příslušníkům třetích zemí[6], kteří mají povolení k pobytu nebo dlouhodobé vízum vydané jedním členským státem, vycestovat do jiných členských států na nanejvýš tři měsíce během období šesti měsíců. Toto právo se však nevztahuje na žadatele o azyl, kteří čekají na rozhodnutí o svém postavení, až do konečného posouzení jejich žádosti o ochranu. Kromě toho velká většina státních příslušníků třetích

---

4 KOM(2011) 743 sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – Globální přístup k migraci a mobilitě.

5 Čtvrtletní analýza rizik agentury Frontex, říjen–prosinec 2011.

6 Pro účely této zprávy se na osoby, jež jsou rodinnými příslušníky občanů Unie, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu, nevztahují odkazy na státní příslušníky třetích zemí vzhledem k privilegovanému postavení, které mají podle právních předpisů EU o volném pohybu osob (směrnice 2004/38/ES) a schengenského *acquis*.

zemí, kteří neoprávněně pobývají v schengenském prostoru, vstoupila na území legálně, pak však zde tyto osoby po povoleném období setrvaly (osoby s překračující povolenou délkou pobytu), zatímco jiné osoby vstoupily do tohoto prostoru nelegálně. Pokud jde o tyto osoby, členské státy jim buď pobyt povolí v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy, nebo by se tyto osoby měly vrátit v rámci řízení o navrácení. Mnohé z těchto osob nezůstávají v zemi vstupu, ale přesouvají se do jiných členských států.

V roce 2011 byli v rámci schengenského prostoru odhaleni 350 944 státní příslušníci třetích zemí, kteří nesplňovali podmínky pobytu[7], což představuje pokles o 9,1 % v porovnání s předchozím rokem. Nejvíce zastoupenými skupinami byl státní příslušníci Afghánistánu, Tuniska a Maroka. Podle agentury Frontex[8] byly sekundární pohyby, které měly původ na řecko-turecké pozemní hranici, zjištěny na pozemní hranici mezi západním Balkánem a jak Slovinskem, tak i Maďarskem, na námořní hranici jižní Itálie a na několika evropských letištích, především v Nizozemsku, Belgii a Německu.

O počtu osob bez práva pobytu v schengenském prostoru, které se snaží přesunout do jiného členského státu, je k dispozici jen málo informací. Pomocí vícero jednorázových operací zaměřených na sběr údajů se však podařilo získat alespoň některé základní statistické údaje. Poslední z nich, operace DEMETER[9], se uskutečnila ve dnech 24. až 30. října 2011 v 21 členských státech (nezúčastnila se mj. Francie, Itálie a Řecko). Během tohoto týdne zúčastněné členské státy v rámci své každodenní práce vyplňovaly formulář hlášení o každém výskytu případného neoprávněného pobytu na svém území. Zprávy pak byly zasílány polské pohraniční stráži, která údaje shromažďovala a analyzovala. Cílem operace bylo získat informace o migračních tocích v členských státech EU, týkající se zejména:

– migračních tlaků v různých zemích,

– hlavních tras pohybu nelegálních migrantů,

– hlavních cílových zemí migrace,

– zemí původu nelegálních migrantů a

– míst zjištění nelegálních migrantů a použitých dopravních prostředků.

Během operace bylo zadrženo 1936 příslušníků třetích zemí 104 z různých zemí. Největší počet nelegálních migrantů byl zjištěn v Německu (360 osob), Španělsku (290 osob) a Maďarsku (260 osob). Většina z nich vstoupila do schengenského prostoru ve Španělsku (207 osob), Řecku (180 osob), na Kypru (161 osoba) a v Polsku (121 osoba). Hlavními cílovými zeměmi byly Španělsko (288 osob), Německo (264 osoby) a Rakousko (140 osob).

Závěry z těchto operací poukazují na potřebu neustálého úsilí, pokud jde o zlepšování monitorování a analýzy migračních toků v rámci schengenského prostoru. Mohlo by se to uskutečňovat mimo jiné dvakrát ročně prostřednictvím operací typu DEMETER a pravidelnou výměnou informací na úrovni Evropské unie. Komise vítá koordinaci operace Balder, jež se konala ve dnech 16. až 22. dubna 2012, které se ujalo dánské předsednictví.

---

7 Roční analýza rizik agentury Frontex za rok 2012.

8 Roční analýza rizik agentury Frontex za rok 2012.

9 Souhrnná zpráva polského velitelství pohraniční stráže (listopad 2011).

Vedle spolehlivých informací o státních příslušnících třetích zemí neoprávněně pobývajících v schengenském prostoru zůstává důležitým nástrojem v boji proti neoprávněnému pobytu na území provádění směrnice o sankcích a opatřeních vůči zaměstnavatelům[10].

Kromě aktuálních a plánovaných iniciativ (mimo jiné operace Balder) bude Komise jednat o tom, zda by mohla být přijata další opatření s cílem poskytnout více informací o migračních tocích v rámci schengenského prostoru.

3. UPLATŇOVÁNÍ SCHENGENSKÉHO *ACQUIS*

3.1. Případy dočasně obnovené kontroly na vnitřních hranicích

V článku 23 Schengenského hraničního kodexu[11] se uvádí, že členský stát může v případě závažného ohrožení veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti výjimečně obnovit kontrolu na svých vnitřních hranicích. Členský stát tuto skutečnost neprodleně oznámí ostatním členským státům a Komisi. Kromě toho se předkládá zpráva Evropskému parlamentu, Radě a Komisi, která popisuje zejména provádění kontrol a účinnost znovuzavedení ochrany hranic. Od vstupu Schengenského hraničního kodexu v platnost v roce 2006 se všechny případy obnovené kontroly týkaly prevence a boje proti různým druhům kriminality v souvislosti se schůzkami na vysoké úrovni a velkými sportovními událostmi.

V období od 1. listopadu 2011 do 30. dubna 2012 byla kontrola na vnitřních hranicích obnovena jen dvakrát. Francie 4. října 2011 oznámila Komisi, že vzhledem k summitu hlav států a vlád G-20 v Cannes ve dnech 3. a 4. listopadu 2011 plánuje během období 24. října až 5. listopadu 2011 obnovit kontroly na svých hranicích s Itálií. Francie následně oznámila Komisi, že během tohoto období bylo na vstupu zkontrolováno 38 620 osob (z 563 158 osob překračujících hranice) a 15 303 osob bylo zkontrolováno na výstupu (ze 605 062 osob překračujících hranice). 443 osobám byl odepřen vstup většinou z toho důvodu, že neměly platné cestovní doklady.

Dne 20. dubna 2012 Španělsko oznámilo Komisi, že vzhledem k zasedání Evropské centrální banky v Barceloně ve dnech 2. až 4. května 2012 je třeba obnovit kontroly na vnitřních pozemních hranicích s Francií a také na letištích v Barceloně a Gironě v období od 28. dubna do 4. května 2012.

3.2. Zachování neexistence kontrol na vnitřních hranicích

Článek 22 Schengenského hraničního kodexu stanoví, aby členské státy odstranily veškeré překážky bránící plynulému provozu na silničních přechodech na vnitřních hranicích, zejména omezení rychlosti, jež nejsou odůvodněna výlučně silniční bezpečností. Po zásahu Komise Francie postupně odstranila překážky, které bránily plynulosti silničního provozu na některých silničních hraničních přechodech na vnitřních hranicích se Španělskem, Belgií a Lucemburskem. Po provedení těchto opatřeních mohla Komise v lednu 2012 ukončit příslušné řízení o porušení Smlouvy proti Francii.

---

10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/52/ES o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex).

Nizozemsko hodlá zavést systému kamerové ostrahy (@ migo-boras) poblíž vnitřních hranic jakožto technickou podporu pro mobilní policejní kontroly. Komise se v listopadu 2011 obrátila na Nizozemsko v souvislosti s potenciálním porušením Schengenského hraničního kodexu, práva EU na volný pohyb občanů EU a ustanovení právních předpisů EU o ochraně údajů. Požadovala vysvětlení týkající se zejména nutnosti a přiměřenosti systému a v současnosti Komise zkoumá odpovědi Nizozemska.

Kromě toho v období od 1. listopadu 2011 do 30. dubna 2012 Komise požádala o informace týkající se správného uplatňování právních předpisů EU a zejména schengenského *acquis* ve třech nových případech a pokračovala v práci na osmi stávajících případech, které se týkají celkově deseti různých členských států (Belgie, Česká republika, Estonsko, Nizozemsko, Lotyšsko, Německo, Rakousko, Slovensko, Švédsko a Itálie). Tyto spisy se týkají především toho, zda provádění policejních kontrol v blízkosti vnitřních hranic má stejný účinek jako hraniční kontroly (článek 21 Schengenského hraničního kodexu) a povinnosti odstranit překážky plynulého provozu, jako např. omezení rychlosti, na silničních přechodech na vnitřních hranicích (článek 22 Schengenského hraničního kodexu). Ve všech případech ještě probíhá výměna informací s příslušnými vnitrostátními orgány.

3.3. Trvající řízení ve věci porušení Smlouvy týkající se schengenského *acquis*

Provedení směrnice o navracení (2008/115/ES) do vnitrostátního práva

Lhůta pro provedení směrnice o navracení osob (2008/115/ES) uběhla dne 24. prosince 2010. Šestadvacet členských států již přijalo nové právní předpisy, které provádí směrnici do jejich vnitrostátního práva a přejalo společné normy. Do dubna 2012 dosud neoznámily úplné provedení pouze Litva, Polsko a Island. Komise zahájila řízení o porušení Smlouvy proti těm členským státům, které směrnici neprovedly a nedodržely oznamovací povinnost.

Studie, která byla zahájena v roce 2011 s cílem posoudit správné provedení směrnice do vnitrostátního práva, přinesla první výsledky v podobě osmnácti zpráv, které jsou nyní k dispozici, přičemž ostatní zprávy budou předloženy v průběhu roku 2012. Komise podrobně posoudí zprávy o provedení a bude kontrolovat úplné a správné uplatňování ustanovení této směrnice členskými státy.

Uplatňování Schengenského hraničního kodexu

V říjnu 2009 tvrzení o závažných obtížích, kterým čelili migranti žádající o azyl, a o špatném zacházení s žadateli o azyl a s potenciálními žadateli o azyl ze strany Řecka, včetně navracení osob, které mohou čelit vážné újmě a pronásledování, vedly Komisi k vydání formálního upozornění určeného Řecku. Komise zastává názor, že jakékoli porušení azylového *acquis* EU a Schengenského hraničního kodexu ve spojení se základními právy zakotvenými v Listině základních práv a obecnými zásadami práva EU a Evropské úmluvy o lidských právech je třeba řešit jako naléhavou záležitost.

Komise uznává, že Řecko čelilo značnému tlaku v důsledku toho, že velký počet osob ze třetích zemí vstupoval na jeho území. Komise je zároveň znepokojena závažnými nedostatky řeckého azylového systému a porušováním základních práv. I když uznává úsilí Řecka o nápravu situace, Komise bude tuto záležitost nadále pozorně sledovat a přijme nezbytná opatření, aby zajistila, že Řecko bude dodržovat své závazky a využije potřebnou podporu.

3.4. Nedostatky zjištěné v rámci schengenského hodnotícího mechanismu

Schengenský prostor je založen na vzájemné důvěře mezi členskými státy, pokud jde o jejich schopnost provádět opatření umožňující odstranění kontrol na vnitřních hranicích, a to zejména kontrolu vnějších hranic. S cílem získat a udržet tuto vzájemnou důvěru zřídily státy Schengenu v roce 1998 mechanismus[12] pro ověřování, zda členské státy, které se chtějí připojit k schengenské spolupráci, splnily všechny předběžné podmínky pro uplatňování schengenského *acquis* (tj. odstranění hraničních kontrol), jakož i pro ověřování, zda členské státy, které již provádí toto schengenské *acquis*, ho uplatňují správně. Členské státy jsou pravidelně hodnoceny, a to odborníky z členských států, generálního sekretariátu Rady a Komise. Tato hodnocení jsou založena na odpovědích na dotazníky, které schválila Rada, jakož i na inspekcích na místě a zjištění jsou uvedena ve zprávách, včetně připomínek a doporučení pro další kroky.

V období od 1. listopadu 2011 do 30. dubna 2012 byla provedena schengenská hodnocení, která se týkala vzdušných hranic v Maďarsku, na Maltě a ve Slovinsku, víz v České republice, Maďarsku, na Maltě a ve Slovinsku, systému SIS / Sirene ve Finsku a Švédsku, policejní spolupráce na Maltě, ve Slovinsku, Švédsku, na Islandu a v Norsku a ochrany údajů v České republice, Maďarsku, Polsku, na Slovensku a na Islandu. Zprávy jsou ještě připravovány, očekává se však, že budou obsahovat některé pozitivní i negativní připomínky a doporučení týkající se takových otázek jako vzdělávání, využití analýzy rizik, výměny informací, mezinárodní spolupráce a infrastruktury na hraničních přechodech a velvyslanectví/konzulátů. I když celkově existuje prostor pro zlepšení, žádné z těchto hodnocení neprokázalo takový druh nedostatků, který by vyžadoval okamžitý zásah ze strany Komise.

V průběhu schengenského hodnocení Řecka v letech 2010–2011 byly zjištěny některé závažné nedostatky, zejména pokud jde o kontrolu vnějších pozemních a námořních hranic. Vzhledem k velkému počtu doporučení Řecko vypracovalo na odstranění těchto nedostatků národní akční plán. Zahrnuje mimo jiné posílení koordinace v oblasti správy hranic, zvýšené nasazení personálu a vybavení, zlepšení infrastruktury, nový program vzdělávání, jakož i revizi příslušných právních předpisů. Pro posouzení dosaženého pokroku a zjištění oblastí, v nichž by členské státy mohly nabídnout pomoc, je na období od 28. května do 2. června 2012 naplánována hodnotící mise. Tato mise navštíví Athénské mezinárodní letiště „Eleftherios Venizelos“, přístav Pireus a region Evros. Potvrzujíc svůj závazek podpořit snahy Řecka o řízení vnějších hranic, Komise vyzývá Řecko, aby pokračovalo v provádění svého schengenského akčního plánu a zavedlo komplexní a systematickou identifikaci potřeb a dostupných zdrojů.

Orientační kalendář schengenského hodnocení pro období květen–září 2012 viz příloha I.

3.5. Zrušení kontrol na vnitřních hranicích s Bulharskem a Rumunskem

I když Rada v červnu 2011 konstatovala, že Rumunsko i Bulharsko formálně splňují kritéria, aby mohly plně uplatňovat schengenské *acquis*, nepodařilo se jí přijmout rozhodnutí o zrušení kontrol na vnitřních hranicích s těmito zeměmi. Evropská rada požádala 2. března 2012 Radu, aby identifikovala a realizovala opatření, která by přispěla k úspěšnému rozšíření schengenského prostoru zahrnutím Rumunska a Bulharska, a požádala Radu, aby se k této otázce vrátila s cílem přijmout rozhodnutí na zasedání Rady SVV v září 2012. Komise je

[12] SCH/Com-ex (98) 26 def.

připravena podpořit všechna opatření, která by mohla být nezbytná pro to, aby Rada v září přijala kladné rozhodnutí.

4. DOPROVODNÁ OPATŘENÍ

4.1. Využívání Schengenského informačního systému

Schengenský informační systém (SIS) je společný informační systém, který umožňuje příslušným orgánům členských států získávat informace týkající se zápisů o osobách a věcech. Tyto informace mohou být využívány při policejní a justiční spolupráci v trestních věcech, jakož i při kontrolách osob na vnějších hranicích schengenského prostoru nebo území členských států a při vydávání víz a povolení k pobytu. I když systém SIS je velmi úspěšný a zaznamená desítky tisíc pozitivních nálezů ročně, Komise spolupracuje s Radou na identifikaci nadbytečných pracovních postupů a pravidel.

I když členské státy využívají k spolupráci společný právní základ, provádění se může v důsledku různých vnitrostátních právních předpisů a postupů lišit. To mj. znamená, že některé členské státy, které používají systém SIS, jsou dosti úspěšné v sledování pohybu svých pachatelů závažných trestných činů v jiných členských státech, zatímco jiné členské státy této možnosti využívají jen málo.

Kromě toho zatímco spolupráce mezi orgány odpovědnými za výměnu doplňujících informací (kanceláře SIRENE) může být příkladná, v členských státech často dochází ke zpoždění. Pokud osoba byla zadržena na hranici a kancelář SIRENE informace o této osobě naléhavě potřebuje, je nepřijatelné čekat na tyto zásadní informace hodiny nebo dokonce dny. Takové zadržení nemůže být odůvodněno a může být nutné propustit oprávněně zadrženou osobu pro nedostatek informací.

Ne všechny členské státy vytvářejí běžně zápisy upozorňující na to, že vydávající orgán platnost cestovního dokladu zrušil. Na základě toho státní příslušník třetí země, který je držitelem tohoto dokumentu, se může pokusit nelegálně vstoupit do schengenského prostoru, i když taková osoba může mít zakázán vstup v důsledku odsouzení za trestný čin.

Komise posoudí, zda by měla být přijata opatření k tomu, aby mohlo být využito plného potenciálu systému SIS a kanceláří SIRENE a pokud ano, zda by nebylo možné posoudit kromě již uvedených záležitostí i další opatření.

4.2. Využití Vízového informačního systému

Vízový informační systém (VIS) je systém pro výměnu informací o krátkodobých vízech, umožňující příslušným orgánům schengenských států zpracovávat údaje o žádostech o víza a o všech vízech, která byla vydána, zamítnuta, zrušena, odvolána nebo prodloužena. Systém VIS byl úspěšně uveden do provozu 11. října 2011 na velvyslanectvích a konzulátech členských států v první oblasti zavedení tohoto systému (Alžírsko, Egypt, Libye, Mauretánie, Maroko a Tunisko). Podle současného plánu systém VIS zahájí dne 10. května 2012 provoz v druhé oblasti (Izrael, Jordánsko, Libanon a Sýrie) a 2. října 2012 v třetí oblasti (Afghánistán, Bahrajn, Írán, Irák, Kuvajt, Omán, Katar, Saúdská Arábie, Spojené arabské emiráty a Jemen). VIS funguje řádně a do 30. dubna 2012 tento systém zpracoval 775 489 žádostí, 611 419 vydaných víz a 99 242 zamítnutých víz.

4.3. Vízová politika a dohody o zpětném přebírání

Mechanismus monitorování zemí západního Balkánu po uvolnění vízového režimu

Po rychlém nárůstu žádostí o azyl v některých členských státech po uvolnění vízového režimu s Bývalou jugoslávskou republikou Makedonie, Černou Horou a Srbskem v prosinci 2009, jakož i Albánií a Bosnou a Hercegovinou v prosinci 2010 zřídila Komise mechanismus monitorování po liberalizaci vízového režimu pro všechny země západního Balkánu, které dosáhly uvolnění vízového režimu. V prosinci 2011 Komise předložila svou druhou zprávu o tomto monitorování[13], v níž popisuje nejnovější přijatá opatření, současnou situaci a navrhované další kroky. I když se celkový počet žadatelů o azyl z této oblasti v druhé polovině roku 2011 ve srovnání se stejným obdobím v roce 2010 na základě menšího počtu žadatelů o azyl ze Srbska a Bývalé jugoslávské republiky Makedonie snížil, došlo na druhé straně ke značnému nárůstu počtu žadatelů o azyl z Albánie a Bosny a Hercegoviny. Většina žádostí o azyl (odůvodněná nedostatkem zdravotní péče, nezaměstnaností a nedostatečným vzděláním) byla posouzena jako neodůvodněná, takže míra uznaných žádostí je velmi nízká. Belgie, Německo, Lucembursko a Švédsko jsou nadále hlavními cílovými zeměmi částečně z důvodu trvání azylového řízení a délkou povoleného pobytu s tím související. Tyto členské státy přijaly opatření na snížení doby zpracování, ale stále je zde prostor pro zlepšení mj. v oblasti výměny informací, vyšetřování převaděčů, posilování ochrany hranic a cílených informačních kampaní a pomoci menšinovému obyvatelstvu (zejména romským komunitám).

Na tomto základě bude Komise analyzovat, zda mechanismus monitorování po liberalizaci vízového režimu (včetně mechanismu varování agentury Frontex) poskytuje potřebné nástroje pro sledování migračních toků po liberalizaci vízového režimu pro země západního Balkánu, nebo zda jsou nutná zlepšení tohoto monitorování.

Readmisní dohody

Uzavírání readmisních dohod je ústřední součástí spolupráce Evropské unie se třetími zeměmi v oblasti řízení migrace a azylu. Komise ukončila v listopadu 2011 jednání o readmisní dohodě s Kapverdami, což umožňuje zahájit postup formální ratifikace. Technická jednání s Tureckem byla ukončena a očekává se podpis readmisní dohody a začátek dialogu o uvolnění vízového režimu. Dále byla zahájena jednání s Arménií a Ázerbájdžánem o dohodách o zjednodušení vízového režimu a o readmisních dohodách.

5. POKYNY PRO FUNGOVÁNÍ SCHENGENSKÉHO PROSTORU

Opatření prováděná v rámci schengenské spolupráce jsou sdílenou pravomocí, přičemž povinnosti mají jak Evropská unie, tak i členské státy. Řádné fungování schengenského prostoru nezávisí jen na jednotném uplatňování *acquis* EU, ale také na použití národních pravomocí v souladu se smyslem schengenského *acquis*. Tato skutečnost může být doložena dvěma příklady: členské státy mohou provádět policejní kontroly na svém území, aby ověřily právo osoby na pobyt na tomto území, ale tyto kontroly nesmí mít účinek rovnocenný s hraničními kontrolami. Dále vzhledem k tomu, že je v pravomoci každého členského státu vydávat cestovní doklady a povolení k pobytu státním příslušníkům třetích zemí, jeho

[13] SEK(2011) 1570 pracovní dokument útvarů Komise – Druhá zpráva o monitorování zemí západního Balkánu po uvolnění vízového režimu v souladu s prohlášením Komise z 8. listopadu 2010.

rozhodnutí přímo souvisí s právem cestovat v rámci schengenského prostoru, a proto se týkají i ostatních členských států.

Komise se ve svých sděleních o migraci[14] a o správě Schengenu[15] zavázala vydat pokyny s cílem zajistit jednotné provádění a výklad schengenského *acquis*. Pokyny k vydávání povolení k pobytu a cestovních dokladů, jakož i k policejním opatřením na vnitřních hranicích, které Komise vypracovala po konzultaci s členskými státy, jsou uvedeny příloze II.

---

14 KOM(2011) 248 Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – sdělení o migraci.

15 KOM(2011) 561 Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – Správa Schengenu– posílení prostoru bez kontrol na vnitřních hranicí.

PŘÍLOHA I: Orientační kalendář schengenského hodnocení pro období květen–říjen 2012[16]

Čas	**Členské státy**	**Téma**
6.–12. květen 2012	Estonsko, Lotyšsko, Litva	Námořní hranice
28. květen–2. červen 2012	Řecko	Vzájemné hodnocení
17.–22. červen 2012	Maďarsko, Slovensko	Policejní spolupráce
1.–7. červenec 2012	Estonsko, Lotyšsko, Litva	Vzdušné hranice
23.–27. červenec 2012	Malta, Slovinsko	Ochrana údajů
9.–20. září 2012	Malta, Polsko, Slovinsko	Námořní hranice
23.–29. září 2012	Česká republika, Polsko	Policejní spolupráce
7.–12. říjen 2012	Dánsko, Island, Norsko	SIS/Sirene
7.–13. říjen 2012	Lotyšsko, Litva	Víza
14.–20. říjen 2012	Estonsko, Lotyšsko, Litva	Ochrana údajů

[16] Dokument Rady 5090/2/12 SCH-EVAL 1 COMIX 6 REV 2.

PŘÍLOHA II: Pokyny k zajištění jednotného provádění a výkladu schengenského *acquis*

Dne 16. září 2011 předložila Komise legislativní návrhy sestávající z návrhů o schengenském hodnotícím mechanismu a změny Schengenského hraničního kodexu v zájmu dalšího posílení správy Schengenu[17]. Kromě toho Komise oznámila[18], že prozkoumá oblasti, kde by vypracování pokynů mohlo zajistit jednotnější uplatňování schengenských pravidel. Komise zjistila, že vydávání povolení k pobytu a cestovních dokladů, jakož i policejní opatření na vnitřních hranicích jsou vhodnými tématy pro takové pokyny, a uspořádala dvě setkání odborníků z členských států, která se konala 20. července 2011 a 28. listopadu 2011, za účelem projednání rozsahu a obsahu těchto pokynů. Vydávání povolení k pobytu a cestovních dokladů bylo projednáno i se členskými státy na zasedání národních kontaktních míst v rámci mechanismu vzájemné výměny informací, které se konalo dne 1. prosince 2011.

Pokyny uvedené níže zohledňují cenné postřehy a podněty předložené členskými státy během této konzultace.

A. Vydávání dočasných povolení k pobytu a cestovních dokladů občanům třetích zemí[19]

I. Úvod

Schengenské *acquis* harmonizuje pravidla pro krátkodobé pobyty (společná vízová politika, včetně vzájemného uznávání krátkodobých víz na základě harmonizovaných postupů a podmínek pro udělování víz stanovených ve vízovém kodexu). Schengenské *acquis* neharmonizuje podmínky pro vydání víz k dlouhodobému pobytu, povolení k pobytu a cestovních dokladů občanům třetích zemí. Tyto otázky jsou upraveny vnitrostátními právními předpisy členských států.

Acquis EU v oblasti přistěhovalectví a azylu obsahuje ustanovení týkající se podmínek a postupů pro vydávání povolení k pobytu určitým kategoriím osob. Proto, např. co se týče žadatelů o azyl[20], se podle práva EU nevydávají povolení k pobytu, ale jen povolení zůstat na území členského státu.

Pokud jde o osoby požívající mezinárodní ochrany[21], uprchlíkům se vydávají povolení k pobytu platná minimálně 3 roky a obnovitelná, zatímco osobám, kterým byla poskytnuta doplňková ochrana, se vydávají povolení k pobytu platná alespoň 1 rok s možností obnovení. Rodinným příslušníkům osob požívajících ochrany se rovněž vydávají povolení k pobytu, ale jejich platnost může být kratší.

Pokud je dočasná ochrana deklarována v souladu se směrnicí o dočasné ochraně, členské státy poskytnou osobám, kterým se taková ochrana poskytuje, povolení k pobytu po celou dobu

---

17 KOM(559) 2011 a KOM(560) 2011.

18 KOM(2011) 561.

19 Pro účely těchto pokynů se na osoby, které jsou rodinnými příslušníky občanů z jiných zemí než EU, nevztahují odkazy na státní příslušníky třetích zemí vzhledem k privilegovanému postavení, které mají podle právních předpisů EU o volném pohybu osob (směrnice 2004/38/ES) a schengenského *acquis*.

20 Článek 6 směrnice o podmínkách přijímání 2003/09/ES.

21 Článek 24 směrnice o uznávání azylu 2004/83/ES.

trvání ochrany[22]. To platí také pro jejich rodinné příslušníky, kteří jsou znovu slučováni podle pravidel směrnice[23].

Pokud jde o ostatní kategorie, zejména humanitární případy nebo regularizaci, uplatňují se vnitrostátní předpisy.

Vydání povolení k pobytu a/nebo vydání cestovního dokladu občanům ze třetích zemí, na jejichž situaci se nevztahují právní předpisy EU, je i nadále pravomocí členských států. Taková rozhodnutí jsou přijímána na základě vnitrostátních pravidel.

Pokud jde o držitele dlouhodobých víz a povolení k pobytu, schengenské *acquis* pouze stanoví zásadu rovnocennosti mezi dlouhodobým vízem/povolením k pobytu a krátkodobým vízem[24]: podle této zásady je držitel dlouhodobého víza nebo povolení k pobytu vydaného schengenským státem oprávněn cestovat do jiných schengenských států za účelem krátkodobého pobytu, pokud splňuje podmínky vstupu, tj. pokud je taková osoba držitelem platného cestovního dokladu, odůvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu a má dostatečné prostředky pro obživu, není osobou, na niž je v Schengenském informačním systému (SIS) veden záznam za účelem odepření vstupu, není považována za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy některého členského státu[25]. Je v pravomoci příslušných orgánů členského státu, do kterého držitel povolení k pobytu vydaného jiným členským státem cestuje, zkontrolovat, zda dotyčná osoba tyto podmínky splňuje. Tuto kontrolu lze provést na území členských států. Pokud by byly obnoveny kontroly na vnitřních hranicích v souladu se Schengenským hraničním kodexem[26] (dále jen „kodex“), mohla by se tato kontrola uskutečnit na vnitřních hranicích. Platí to i pro občana třetí země, který je držitelem dočasného povolení k pobytu a cestovního dokladu vydaného schengenským státem[27].

Členské státy mají povinnost oznamovat Komisi, jaké typy dlouhodobých víz, povolení k pobytu a dočasných povolení k pobytu, které jsou rovnocenné s krátkodobým vízem, vydávají a Komise zpřístupní tyto informace ostatním členským státům[28]. Ostatní členské státy povinny uznat, že tato dlouhodobá víza a povolení k pobytu jsou rovnocenná s krátkodobými vízy pro účely cestování v rámci schengenského prostoru.

Právní rámec EU nestanoví podmínky vydávání cestovních dokladů občanům třetích zemí, kromě ustanovení o vydávání cestovních dokladů osobám uznaným jako osoby, které potřebují mezinárodní ochranu. Je proto povinnost vydávat cestovní doklady uprchlíkům (povinnost podle Ženevské úmluvy) a osobám požívajícím podpůrné ochrany (alespoň v případech, kdy potřebují cestovat z humanitárních důvodů), pokud tomu nebrání závažné důvody státní bezpečnosti nebo veřejného pořádku[29]. Ve výjimečných případech by cestovní

---

22 Článek 8 směrnice o dočasné ochraně 2001/55/ES.

23 Čl. 15 odst. 6 směrnice o dočasné ochraně 2001/55/ES.

24 Čl. 21 odst. 1 a odst. 3 Schengenské úmluvy ve znění nařízení (EU) č. 265/2010 Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. března 2010, Úř. věst. L 85, 31.3.2010, s.

25 Článek 5 nařízení (ES) č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.

26 Článek 23 a násl. nařízení (ES) č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.

27 Čl. 21 odst. 2 Schengenské úmluvy.

28 Viz příloha 22 doporučení Komise 06/11/2006, kterým se zavádí „Praktická příručka pro příslušníky pohraniční stráže (schengenská příručka)“ pro použití příslušnými orgány členských států při výkonu hraniční kontroly osob, K(2006) 5186 v konečném znění.

29 Článek 25 směrnice o uznávání azylu 2004/83/ES.

doklady mohly být poskytnuty žadatelům o azyl ze závažných humanitárních důvodů[30]. Žadateli o azyl, který je přemísťován podle dublinského nařízení, je možné vydat propustku za účelem stanovení totožnosti osoby a umožňující mu vstoupit na území příslušného členského státu[31]. Konečně, je-li rozhodnuto o dočasné ochraně, členské státy používají určitý typ propustky pro přemísťování příjemců mezi členskými státy[32].

II. Pokyny pro členské státy

Události roku 2011 ukázaly, že vydávání dlouhodobých víz, povolení k pobytu včetně dočasných a cestovních dokladů občanům třetích zemí v případech náhlého velkého přílivu migrantů může mít negativní vliv na řádné fungování schengenského prostoru bez vnitřních hranic.

Pokud některý členský stát čelí náhlému rozsáhlému přílivu migrantů ze třetích zemí, a pokud to nepředstavuje uplatňování směrnice o dočasné ochraně:

1) Tento členský stát by měl včas informovat ostatní členské státy a Komisi o rozhodnutích, která plánuje přijmout v souvislosti s vydáváním povolení k pobytu včetně dočasných a cestovních dokladů příslušným občanům třetích zemí v rámci mechanismu vzájemné výměny informací (MIM)[33]. Na základě poskytnutých informací by Komise mohla zahájit *ad hoc* diskuse společně s předsednictvím Rady a po konzultaci s členským státem, který informace poskytuje, na vhodné úrovni v rámci Rady.

2) Pokud se členský stát rozhodne vydat povolení k pobytu a může si vybrat mezi různými druhy povolení k pobytu v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy, měl by zvolit vydávání povolení k pobytu nebo dočasných povolení k pobytu, která nejsou rovnocenná s krátkodobými vízy, pokud migranti nesplňují podmínky pro cestování v rámci schengenského prostoru.

3) Při vydávání povolení k pobytu nebo dočasných povolení k pobytu, která jsou rovnocenná s krátkodobými vízy, by měl členský stát držitele těchto dokumentů přiměřeným a účinným způsobem informovat o podmínkách, za kterých mohou (nebo nemohou) cestovat v rámci schengenského prostoru. Členské státy se vyzývají, aby tyto informace uváděly na svých vnitrostátních internetových stránkách, na kterých jsou odkazy na portál EU o přistěhovalectví.

Dále:

1) Na základě informací uvedených ve studii Evropské migrační sítě (EMS) o statusech ochrany neharmonizovaných na úrovni EU[34], v níž bylo identifikováno několik podmínek pro udělování povolení k pobytu / dlouhodobých víz vydávaných za účelem ochrany a různé druhy těchto dokumentů, by si členské státy měly v rámci Výboru pro přistěhovalectví a azyl (CIA) vyměňovat informace o svých stávajících vnitrostátních postupech v této oblasti.

---

30 Článek 6 směrnice o podmínkách přijímání 2003/09/ES.

31 Čl. 19 odst. 3 a čl. 20 odst. 1 písm. e) v dublinského nařízení č. 343/2003 a čl. 7 odst. 2 dublinského prováděcího nařízení č. 1560/2003.

32 Čl. 26 odst. 5 směrnice o dočasné ochraně 2001/55/ES.

33 Bylo zřízeno rozhodnutím Rady 2006/688/ES.

34 K disposici na adrese http://www.emn.europa.eu v části „Studie EMS“.

2) Členské státy by měly být připraveny odpovídat na budoucí *ad hoc* dotazník sítě EMS o podrobnostech vnitrostátních právních předpisů týkajících se podmínek, za nichž členské státy vydávají doklady totožnosti nebo cestovní doklady občanům třetích zemí, kteří nejsou držiteli cestovního dokladu vydaného jejich zemí původu a týkajících se současných postupů v této oblasti.

Pokud jde o Komisi, bude nadále podporovat výměnu informací prostřednictvím mechanismu výměny informací, výboru CIA, sítě EMS a jiných kanálů.

B. Policejní opatření v příhraničních oblastech u vnitřních hranic

I. Úvod

Mohlo by dojít k situaci, kdy členské státy usoudí, že v zájmu účinnějšího boje proti přeshraniční trestné činnosti je třeba zavést další opatření v jejich příhraničních oblastech u vnitřních hranic. I když tato opatření nesmí mít stejný účinek jako hraniční kontroly, stále mohou mít nepříznivý vliv na sousední země a na volný pohyb osob včetně občanů EU a jejich rodinných příslušníků. Cestující mohou mít pocit, že taková opatření porušují jeden ze základních výdobytků Evropské unie.

Hlava III Schengenského hraničního kodexu stanoví, že vnitřní hranice mezi státy Schengenu lze překročit na kterémkoliv místě, aniž by byla prováděna hraniční kontrola osob bez ohledu na jejich státní příslušnost. Ze zrušení kontrol na vnitřních hranicích plyne i zrušení ostrahy hranic. Toto není na újmu právu členských států na výkon policejních pravomocí příslušnými vnitrostátními orgány podle vnitrostátních právních předpisů, včetně v oblastech vnitřních hranic, pokud tato činnost nemá stejný účinek jako hraniční kontroly. Kodex obsahuje příkladmý výčet kritérií, podle nichž se posuzuje, je-li výkon policejních pravomocí hraničním kontrolám rovnocenný, či nikoli. Policejní opatření např. nejsou považována za rovnocenná hraničním kontrolám, pokud nemají za cíl ochranu hranic, vycházejí z všeobecných policejních informací a zkušeností týkajících se možných hrozeb pro veřejnou bezpečnost a jejich cílem je především boj proti přeshraniční kriminalitě, jsou připravována a prováděna způsobem, který se zřetelně liší od systematických kontrol osob na vnějších hranicích a jsou prováděna na základě namátkových kontrol.

V říjnu 2010 předložila Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování ustanovení týkajících se neexistence kontrol na vnitřních hranicích. Ve své zprávě[35] Komise konstatovala, že vytvoření prostoru bez vnitřních hranic, ve kterém je zajištěn volný pohyb osob, představuje jeden z nejpodstatnějších a nejhmatatelnějších dosažených výsledků Unie. *Jakákoli omezení, např. policejní kontroly v blízkosti vnitřních hranic, vnímají občané jako překážku ve výkonu práva volného pohybu. Osoby nelze kontrolovat ani jen proto, že překračují vnitřní hranici, ani na hranici, ani v pohraničních oblastech.*

Komise vyjádřila ve zprávě obavy týkající se obtíží, které oznámili cestující v souvislosti s údajnými pravidelnými a systematickými kontrolami, které vnitrostátní orgány některých členských států provádějí v příhraničních oblastech u vnitřních hranic a zavázala se, že bude pozorně sledovat situaci v příhraničních oblastech u vnitřních hranic, aby zajistila správné uplatňování práva EU.

---

[35] Zpráva Komise Evropskému parlamentu a Radě o používání hlavy III (Vnitřní hranice) Schengenského hraničního kodexu, KOM(2010) 554 v konečném znění.

Dne 22. června 2010 Soudní dvůr Evropské unie v zásadním rozsudku[36] stanovil, že vnitrostátní právní předpisy, které policejním orgánům členského státu svěřují pravomoc ověřovat totožnost osob pouze v 20kilometrové oblasti u vnitřní hranice bez ohledu na jejich chování a na zvláštní okolnosti zakládající riziko narušení veřejného pořádku za účelem kontroly, zda jsou dodržovány povinnosti týkající se držení a nošení dokladů a potvrzení stanovené zákonem, aniž by stanovily nezbytné meze této pravomoci zaručující, že výkon uvedené pravomoci v praxi nemůže mít účinek rovnocenný hraničním kontrolám, jsou v rozporu s čl. 67 odst. 2 SFEU, jakož i s články 20 a 21 Schengenského hraničního kodexu.

Po vynesení rozsudku Komise požádala členské státy, aby na jeho základě upravily všechny vnitrostátní právní předpisy, kterými se stanoví zvláštní pravomoci pro policejní orgány členských států v rámci příhraničních oblastí u vnitřních hranic.

Následně některé členské státy upravily své vnitrostátní právní předpisy, aby omezily výkon policejních pravomocí v příhraničních oblastech u vnitřních hranic, pokud jde o místo, konkrétní dopravní prostředky a čas (např. omezení oblasti v blízkosti vnitřní hranice, kde mohou být prováděny kontroly v mezinárodních vlacích nebo vozidlech po překročení hranice, stanovení maximální doby denně, týdně nebo měsíčně, omezení maximálního počtu kontrolovaných železničních vagónů na vlak).

II. Pokyny pro členské státy

1) Podle Schengenského hraničního kodexu mohou členské státy provádět policejní pravomoci na svém území včetně příhraničních oblastí u vnitřních hranic s cílem ověřit právo osoby na pobyt na jejich území. Tyto kontroly však musí být cílené a musí být založeny na aktualizovaných a konkrétních policejních informací a zkušenostech týkajících se hrozeb pro veřejnou bezpečnost. Kontroly mohou tudíž být prováděny pouze namátkově v závislosti na vyhodnocení rizik.

   Prosté přesunutí kontrol od vnitřní hraniční linie do oblasti např. 800 metrů za tuto linii by nepostačovalo pro to, aby takové kontroly nebyly považovány za rovnocenné hraničním kontrolám.

2) V případě vzniku potřeby provádět pravidelné a systematické kontroly v reakci na bezpečnostní situaci na jejich území by členské státy mohly zvážit dočasné obnovení hraničních kontrol na vnitřních hranicích v souladu s kodexem[37].

3) V souladu s výrokem Soudního dvora v bodech 73 a 74 rozsudku ve věci Melki musí právní předpisy týkající se kontrol jen ve v příhraničních oblastech u vnitřních hranic obsahovat omezení týkající se zejména intenzity a četnosti kontrol. Kromě toho, pokud se kontrola provádí bez ohledu na chování kontrolované osoby a na konkrétní okolnosti zakládajících riziko narušení veřejného pořádku, musí stanovit potřebný rámec pro usměrnění praktického uplatňování.

   Na základě toho právní předpisy, které obsahují přesný účel provádění těchto kontrol a případná časová omezení, mohou poskytovat nezbytné záruky, zejména pokud jsou založeny na všeobecných policejních informacích a zkušenostech.

---

36 Spojené věci C-188/10 a C-189/10, Melki a další.

37 Článek 23 a násl.

4) Při posuzování slučitelnosti policejních kontrol v příhraničních oblastech u vnitřních hranic s schengenským *acquis* je nutné prověřit, jakým způsobem jsou tyto kontroly prováděny v praxi. A proto, když je Komise konfrontována se závažnými obviněními souvisejícími s hraničními kontrolami ve vnitřních hraničních pásmech, jak je uvedeno ve zprávě z roku 2010, musí proto požadovat konkrétní statistické údaje od členských států. Může tedy požádat dotyčný členský stát, aby předložil informace o kontrolách provedených na hranicích během daného období (čas, místa, příčiny a odpovědný vnitrostátní orgán), jakož i o tom, jak tyto kontroly přispěly k dosažení cílů stanovených ve vnitrostátních právních předpisech nebo strategiích týkajících se mj. boje proti přeshraniční trestné činnosti.

V této souvislosti Komise zohlední existenci hodnocení rizik a skutečnost, že dotyčný členský stát přijme opatření nejen v příhraničních oblastech u vnitřních hranic, ale i na dalších částech svého území. Členské státy se proto opět vyzývány, jak již i ve zprávě Komise z roku 2010, aby přijaly v co největším možném rozsahu nezbytná opatření ke sběru těchto informací, a to v příhraničních oblastech u vnitřních hranic a na svém dalším území. To pak umožní, v případě potřeby, provést řádné hodnocení, zda kontroly prováděné v příhraničních oblastech u vnitřních hranic jsou přiměřené cílům. Kromě toho tyto statistiky spolu s *ex post* hodnocením výsledků kontrol mohou být užitečné také pro členské státy samotné při hodnocení národních strategií a plánování budoucího rozdělení zdrojů.